

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **A. S.**, bývajúceho v **B.**, v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. D. Š., advokátkou, advokátska kancelária so sídlom v **B.B.** proti žalovaným **1/ Slovenská republika – Ministerstvo financií Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova č. 5, **2/ Slovenská republika – Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, **3/ Národná banka Slovenska**, so sídlom v Bratislave, Imricha Karvaša č. 1, o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 25 C 2/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. októbra 2008 sp.zn. 3 Co 95/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovaným 1/, 2/ a 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 20. septembra 2007 č.k. 25 C 2/2005-80 zamietol návrh, ktorým sa žalobca domáhal náhrady škody v sume 850.499,-- Sk s príslušenstvom, spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánov štátu podľa § 18 a nasl. zákona č. 58/1969 Zb. Žalovaným 1/ až 3/ nepriznal náhradu trov konania. Vychádzal zo zistenia, že žalobca investoval svoje peňažné prostriedky do tzv. nebankového subjektu **B.B., s.r.o.**, formou uzatvorenia zmluvy o tichom spoločenstve. V súvislosti s uzatváraním takýchto zmlúv žalovaní nevykonávali žiadnu činnosť spojenú s výkonom ich právomoci. Nemohli teda porušiť žiadne pravidlá ustanovené právnymi normami pre ich konanie, resp. nemohli porušiť poriadok vyplývajúci z povahy, funkcie alebo cieľov ich činnosti. Žalobca dobrovoľne vstúpil do záväzkového vzťahu s obchodnou spoločnosťou a pokiaľ by štát do tohto vzťahu zasiahol, znamenalo by to neprípustný zásah do zmluvnej autonómie subjektov súkromného práva. Dospel preto k záveru, že nie sú splnené zákonné

predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (nečinnosťou orgánov štátu) podľa zákona č. 58/1969 Zb. a nie je daná ani jeho zodpovednosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) v spojení s § 420 OZ. Výrok o trovách konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 16. októbra 2008 sp.zn. 3 Co 95/2008, na odvolanie žalobcu rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovaným nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že súd prvého stupňa vo veci riadne zistil skutkový stav veci, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne a vec posúdil správne aj po právnej stránke. Jeho rozhodnutie preto považoval za vecne správne.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalobca. Navrhol rozsudok krajského súdu a tiež okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že orgány žalovaného vo veci nebankových subjektov postupovali v rozpore s ústavou a zákonom. Škoda mu vznikla už momentom zverenia svojich finančných prostriedkov nebankovému subjektu, ktorý svoju činnosť propagoval, ako činnosť podobnú bankovej. Žalovaní, podľa názoru žalobcu, mohli zamedziť tomu, aby nebankový subjekt týmto spôsobom svoju činnosť na trhu nepropagoval. Žalobca nemal preto dôvod pochybovať, že činnosť nebankových subjektov je zákonná a tieto subjekty disponujú aj oprávneniami na túto činnosť. Odvolací súd a tiež okresný súd preto nesprávne dospeli k záveru, že nie je daná zodpovednosť orgánov štátu za škodu, ktorá žalobcovi vznikla investovaním peňažných prostriedkov do spoločnosti B.B., s.r.o.

Žalovaní 2/ a 3/ vo vyjadreniach k dovolaniu uviedli, že považujú dovolanie žalobcu za nedôvodné. Krajský súd a tiež okresný súd vo veci správne rozhodli. Navrhli preto dovolanie žalobcu zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal účastník konania, skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci žalobca napadol dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 ods. 2 a ods. 3 O.s.p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejedná sa ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Dovolanie nie je preto prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Dovolací súd nezistil, že by konanie pred odvolacím súdom trpelo niektorou z nich. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa § 237 O.s.p. prípustné nie je. Napokon dovolateľ vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietal.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobcu smerovalo proti takému rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné nie je (§ 238 ods. 2 a 3 O.s.p.) a keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť rozhodnutia krajského súdu.

Žalovaní mali v dovolacom konaní úspech, preto im patrí právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaným v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto im neboli priznané.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. júna 2010

JUDr. Ladislav G ó r á s z , v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Patrícia Špacírová